

lige interesse i en fredeliggørelse af vejen og eventuelle modstridende hensyn blandt forskellige grupper af grundejere ved vejen.

Stk. 3 præciserer, at grundejerne ikke på egen hånd kan afspærre veje eller gennemføre trafiksaneringer. Ved grundejerne forstås den personkreds, der er berettiget til at disponere privatretligt over det pågældende færdselsareal. I disse situationer har vejmyndighedens (og politiets) tilladelse til de ønskede dispositioner over færdselsarealet alene karakter af en offentligretlig tilladelse, der indebærer, at kommune (og politi) ikke vil modsætte sig en trafiksanering af vejen. Spørgsmålet om, hvilken personkreds der kan beslutte den pågældende foranstaltning, herunder om en eventuel grundejerforening er berettiget til at gennemføre den pågældende foranstaltning, er privatretligt.

Til nr. 43

Reglerne om nedlæggelse af private fællesveje tydeliggøres, idet det specielt understreges, at der skal foreligge en vejretlig interesse i vejen. Det er således ikke tilstrækkeligt, at grundejerne har en interesse i vejen som almen færdselsåre.

Når vejmyndigheden ikke selv har rejst sagen, vil udgifterne ved taksationssagernes behandling fremtidig kunne pålignes de grundejere, der er interesseret i nedlæggelse eller omlægning af den private fællesvej.

Vedrørende ændring af indsigelsesfristen fra 3 måneder til 8 uger henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 24.

Til nr. 44

Formuleringen tilsigter at tydeliggøre bestemmelsen og at give mulighed for, at arbejderne på flere veje kan udføres tidsforskudt, når der ikke umiddelbart er behov for arbejder på alle veje samtidig.

Der vil i sådanne vejssystemer være oftere og større behov for vedligeholdelse m.v. af stam- og fordelingsveje, der benyttes af størstedelen af områdets beboere, end af boligvejene, og samtidig er det rimeligt, at alle i området deltager i vedligeholdelse af områdets hovedfærdselsåre.

Til nr. 45

Bestemmelsen indsættes efter anmodning fra Kommunernes Landsforening, der finder det hensigtsmæssigt, at en kendelse om istandsættelse og vedligeholdelse af private fællesveje også kan indeholde bestemmelser om vintervedligeholdelse og renholdelse af de samme veje.

Til nr. 46

Københavns kommune har peget på, at den gældende bestemmelse om ejendomsværdien giver ejendomme, der er udstykket i ejerlejligheder, urimelig stor indflydelse i forhold til tilsvarende ejendomme, der ikke er udstykket i sådanne.

Ministeriet er enig heri, ikke mindst fordi ensartede ejendomme uafhængig af, om de har status af ejer- eller lejelejligheder, normalt vil blive pålagt ensartet bidragspligt.

Det foreslås derfor, at indflydelsen følger bidragspligten. Herved kommer bestemmelsen til at svare til den tilsvarende bestemmelse i § 20, stk. 1, om private fællesveje på landet.

Bestemmelsen er formuleret med henblik på, at ordningen også kan etableres, uden at der foreligger en aktuel bidragsfordeling, nemlig ved at der i overensstemmelse med lovens § 62, stk. 1 og 2, kan udarbejdes en udgiftsfordeling, som den ville komme til at være, hvis der havde været et konkret arbejde.

Til nr. 47 og 48

Det forekommer efter indførelse af vejretbegrebet, jfr. § 2, nr. 1, rimeligt at præcisere, at det kun er ejere af tilgrænsende ejendomme med vejret til vejen, der skal pålignes udgifter ved vejens vedligeholdelse m.v.

Samtidig findes det dog hensigtsmæssigt, at det i loven præciseres, at det ikke er en kommunal opgave at tage stilling til de privatretlige spørgsmål vedrørende vejrettighedens eksistens eller forståelse af andre privatretlige bestemmelser vedrørende en privat fællesvej.

Hvis grundejerne er uenige om disse spørgsmål, må de henvises til at indbringe spørgsmålet for domstolene, og vejmyndigheden må i overensstemmelse med hidtidig praksis fordele udgifterne mellem samtlige grundejere med ejendom mod vejen.

Til nr. 49

Ændringen er en konsekvens af, at indenrigsministeriets bestemmelser om renten for kommunale lån er ophævet, hvorefter indenrigsministeriet ikke længere har interesse i dette spørgsmål. Samtidig har Kommunernes Landsforening foreslået, at den statslige fastsættelse af den maksimale rentesats helt bortfalder.

Til nr. 50

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 2, nr. 43.